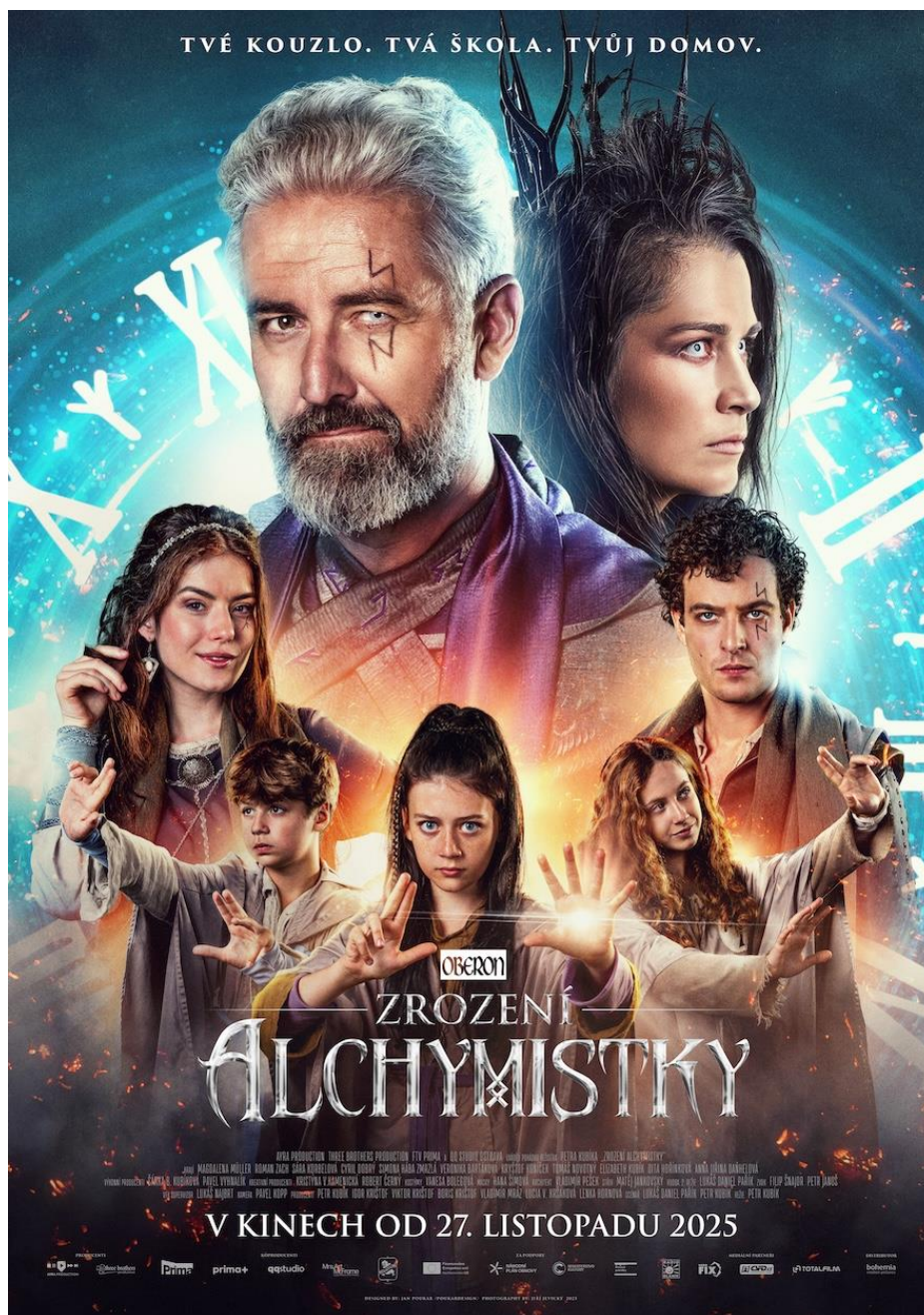

PRESS KIT – ZROZENÍ ALCHYMIŠTKY

Jediná česká filmová pohádka letošního adventního a vánočního času,

která vstoupí do kin 27. listopadu 2025

Trailer: <https://www.youtube.com/watch?v=hiJZSDjqVMA>

Videoklip titulní písně V dobrém i zlém: <https://youtu.be/SnjmHiXiQ5M?feature=shared>

Zrození alchymistky: jediná česká vánoční fantasy pohádka míří do kin

Nový pohádkový rodinný film tvůrců série **Princezna zakletá v čase** zavede diváky zpět do kouzelného světa Oberon, kde se magie prolíná s přátelstvím, odvahou i tajemstvím. Celovečerní snímek **Zrození alchymistky** vznikl pod vedením scenáristů a režisérů **Petra Kubíka** a **Lukáše Daniela Paříka**, kteří stojí i za filmovými i knižními příběhy oblíbeného fantasy světa. Hlavní hrdinkou nového příběhu je dvanáctiletá **Ariana (Magdalena Müller)**, která díky starému alchymistovi **Archivaldovi (Roman Zach)** objeví nejen svět magie, ale i sama sebe.

Základní informace

rok výroby:	2025
jazyk:	český
země vzniku:	Česká republika
žánr:	filmová pohádka
délka:	100 minut
producent:	AYRA Production, Three Brothers Production, QQ Studio Ostrava
koproducent:	FTV Prima
režie:	Petr Kubík, Lukáš Daniel Pařík
producenti:	Petr Kubík, Boris Křištof, Igor Křištof, Viktor Křištof, Vladimír Mráz
kreativní producenti:	Kristýna V. Kamenická, Robert Černý
výkonná produkce:	Šárka B. Kubíková
scénář:	Lukáš Daniel Pařík, Petr Kubík
kamera:	Pavel Kopp
architekt:	Vladimír Pešek
masky:	Hana Šímová
střih:	Matěj Jankovský
hudba:	Lukáš Daniel Pařík
zvuk:	Filip Šnajdr
obsazení:	Magdalena Müller, Roman Zach, Simona Hába Zmrzlá, Sára Korbelová, Cyril Dobrý, Kryštof Koníček, Veronika Bartáková, Anna Jiřina Daňhelová, Tomáš Novotný, Dita Hořínková, Elizabeth Marie Kubík, Jessica Bechyňová, Petr Kubík, Jiří Valeš, Steve Lichtag a další

Snímek **Zrození alchymistky** vznikl ve spolupráci s FTV Prima a Prima+.

distributor:	Bohemia Motion Pictures, www.bohemiamp.cz
PR filmu:	Johana Turner, TURNER PR, www.turner.cz

ANOTACE

Zrození alchymistky je celovečerní film ze světa Princezny zakleté v čase.

Dvanáctiletá Ariana (Magdalena Müller) vyrůstající v sirotčinci se setkává s Archivaldem (Roman Zach), starým alchymistou. Ten jí nabídne možnost stát se studentkou na Akademii alchymistů. Ariana musí splnit čtyři přijímací zkoušky, na které ji mají připravit její učitelé Lora (Sára Korbelová) a Mertur (Cyril Dobrý). Na Akademii si Ariana vytvoří silná přátelství a dostane šanci odhalit tajemství o sobě a svých rodičích. Aby však poznala pravdu, musí riskovat a spojit své síly s nebezpečnou čarodějnící Murien (Simona Hába Zmrzlá).

OBSAH

1. Úvodní text, strana 2
2. Anotace a obsah, strana 3
3. Tvůrci světa Oberon – Petr Kubík & Lukáš Daniel Pařík, strany 4–8
4. Rozhovory a medailonky
 - Roman Zach, strana 9-16
 - Sára Korbelová, strana 16-18
 - Cyril Dobrý, strana 18-20
 - Simona Hába Zmrzlá, strana 20-22
 - Magdalena Müller, strana 23-26
 - Kryštof Koníček, strana 26-28
 - Veronika Bartáková, strana 28-31
 - Elizabeth Marie Kubík, strana 31-33
5. Zajímavosti z natáčení: titulní píseň „V dobrém i zlém“, Zrození alchymistky v číslech, lokace, knižní podoba, příležitost pro fanoušky zahrát si ve filmu

TVŮRCI SVĚTA OBERON

Petr Kubík, scenárista, režisér a producent snímku Zrození alchymistky

Lukáš Daniel Pařík, scenárista, spolurežisér a autor filmové hudby snímku Zrození alchymistky

Svět Oberon by bez jejich fantazie a vytrvalosti nikdy nevznikl. Petr Kubík a Lukáš Daniel Pařík stojí za scénářem a režii všech filmů pohádkové fantasy ságy, která začala snímkem Princezna zakletá v čase. A nejen to, napsali ještě další dvě knihy. Společně vytvořili unikátní český filmový svět plný kouzel, napětí a hrdinů, který oslovuje malé i velké diváky. Oba se netají tím, že jejich cílem je přinést českému publiku moderní fantasy pohádku, která se může směle měřit se zahraničními tituly, ale přitom vychází z domácích kořenů a tradic.

Rozhovory

Petr Kubík

Zrození alchymistky je třetím filmovým příběhem ze světa Oberon. Jak vůbec vznikl? *Zrození alchymistky bylo původně zamýšleno jako internetový seriál, protože jsme neměli v roce 2024 co produkovat. Nakonec z toho vznikl tento nádherný film, ze kterého bude následně i seriál na TV Prima.*

V čem se tento snímek liší od předchozích filmů Princezna zakletá v čase I a II? *Především svým zaměřením na děti. Je o dětech a pro děti. Příběh, který nám ukazuje dilemata stejná pro děti i dospělé. Morální otázky typu: Kam patřím? Kdo jsou moji přátelé? Je špatné, že jsem jiná? A to si myslíme, že bude krásně rezonovat jak v divácích útlého věku, tak i v dospělých.*

Postavy Murien a Archivalda jsou ve filmu výraznější, ústřední trojicí jsou však tři malí alchymisté. Jak vznikala jejich podoba a příběh? *Od začátku jsme chtěli vytvořit příběh o třech malých dětech, kteří se učí a poznávají alchymii. Samozřejmě člověk se při tvorbě nevyhne asociaci knih a filmů, které má „nakoukané“. Vycházeli jsme tedy logicky i z filmů, které jsou nám blízké, jako například Harry Potter. Příběh jsme chtěli samozřejmě zasadit do našeho světa, a tak jsme využili postavy, které můžete znát již z předchozích filmových i knižních ztvárnění – jakými jsou právě čarodějnice Murien, Velmistr alchymie Archivald a mistři alchymie Mertur, Lora a Herald.*

V pohádkách se často setkává magie s lidskostí. Jak jste hledali rovnováhu mezi fantasy prvky a emocemi, které mají oslovit diváka? *Rovnováha je vždy pocitová. Ale musím říct, že jsme se hodně poučili z Princezny zakleté v čase 2, kde jsme v příběhu více zaměřili právě na magické fungování. A to nebylo ono. Nyní jsme tedy věděli, že chceme vystavět příběh sledující cestu jedné hlavní postavy.*

Která fáze natáčení pro vás byla nejtěžší a která naopak nejradostnější? *Na tomto projektu budu jen těžko hledat, která část natáčení byla nejtěžší. Natáčení je pro mne vždy za odměnu a tento projekt, jak rádi říkáme, byl nejlepší natáčením, které jsme kdy zažili.*

Ve filmu hrají velkou roli vizuální efekty. Jak náročné bylo jejich zapojení a co bylo největší trikové sousto?

S triky máme dlouholetou zkušenost ze všech našich projektů. Navíc jsem u filmu osobně začínal právě jako VFX supervisor na projektu Cyril a Metoděj: Apoštolové Slovanů. Takže s triky umím velice dobře pracovat a navrhnout si technologii natočení sám.

Spolupracujete spolu už několik let – jak se váš tvůrčí tandem vyvíjí? Máte rozdělené role, nebo vše řešíte společně?

Rok od roku se nám spolupracuje lépe a lépe. U tohoto projektu jsme navíc dostali extrémní tvůrčí svobodu a do scénáře nám nikdo nezasahoval. Diváci tak budou moci skutečně posoudit, zda se jim tvorba čistě z našeho pera skutečně líbí. Co se týká scénáře, já přijdu vždy s námětem, o kterém se následně bavíme. Jakmile se shodneme na námětu, začínáme psát. Já se vždy snažím Lukášovi konzultovat scénosled a Lukáš následně rozepisuje do scén, které mu následně komentuji a voláme si nad nimi. Někdy píšu větší či menší části scén sám, většinou když se nestíhá, což je ale skoro vždy. Co se týče placu, Lukáš většinou vysvětluje hercům motivaci, prochází texty a já nastavuji obrazové vyprávění a koordinuji herce před kamerou. Nicméně, vzhledem k propojené práci už od námětu, se jen opravu výjimečně neshodneme a vždy jsme na jedné lodi. Takže ať se zeptáte kohokoliv z nás, odpovíme na place na tvůrčí otázku z 99 % oba stejně.

Jak vybíráte lokace, herce?

Lokace vybíráme především na základě produkční dostupnosti, výhodnosti a přínosu v rámci production value. Následně na lokace píšeme daný scénář.

Jaký je podle vás hlavní odkaz a poselství Zrození alchymistky pro dnešní diváky?

Vědět, že přidat si „jiný“ nebo „ztracený“, je v pořádku.

Proč by měli diváci přijít do kina?

Jedná se po více jak patnácti letech o pohádku o dětech, pro děti, která má krásnou hřejivou atmosféru a se kterou se ztotožní jak malí, tak i velcí diváci. Skutečná pohádka, která zahřeje celou rodinu.

Medailonek Petra Kubíka

Petr Kubík (10. 11. 1987) je český režisér, scénárista a producent známý především vytvořením filmového světa Princezny zakleté v čase. Mezi jeho filmy patří jeho debut z hollywoodské produkce Lions Gate s názvem Lost Legion, dále pak Princezna zakletá v čase I a II, pohádka Zrození alchymistky, thriller Zatmění a mezinárodní road movie Montenegro. V současné době dokončuje postprodukčně svůj první hororový snímek primárně cílený na zahraniční trh s názvem ThanksKilling Day a jeho čistě producentský debut s názvem Máma a Táta jsou Boží. V následujících letech plánuje uzavřít trilogii o Princezně zakleté v čase, pokračování snímku Zrození alchymistky a dlouhodobě připravuje několik mezinárodních projektů v koprodukcii s Hollywoodem.

Lukáš Daniel Pařík

Zrození alchymistky je třetím filmovým příběhem ze světa Oberonu. Jak vůbec vznikl nápad natočit ho?

Už delší dobu jsme si s Petrem říkali, že by bylo skvělé udělat příběh ze světa Princezny zakleté v čase, který by byl tentokrát vyloženě o dětech. Možná nás k tomu inspirovalo i natáčení scén z obou filmů Princezen, kde jsme viděli vzpomínky na malou Amélii. Dospělou hrála Eliška Křenková a její dětskou verzi Terezie Holá. A to mělo pro nás obrovské kouzlo.

Kam by měl svět Oberonu dál směřovat?

Máme naplánované další dva projekty, i když v šuplíku jich máme připravených víc. Jedním z nich je třetí film s Markem, Natálkou a Eliškou, který ponese název Princ zakletý v čase. Nebude o tom, že by prožíval jeden den stále dokola, ale o tom, jak svými cestami do minulosti způsobuje jeden motýlí efekt za druhým. Druhým je pak pokračování Alchymistky. Postavy i celý příběh jsme si opravdu zamilovali a máme spoustu nápadů, kam ho dál posunout.

Co vás osobně na fantasy nejvíc baví?

Především ta kreativní svoboda. Můžete vytvořit úplně nový svět, který je ale natolik přesvědčivý, že se do něj fanoušci, diváci rádi vracejí. Já sám jsem jako dítě neustále utíkal do nejrůznějších fantasy světů. A vlastně to dělám i dnes, když je toho tlaku v reálném světě moc. Je to můj únik mimo realitu. Co mi ale přijde důležité... že pohádkový svět je vždycky odrazem našeho skutečného světa. Pohádky a fantasy můžou našemu světu nastavovat zrcadlo. Pomocí alegorií a metafor se dá vyjádřit spousta věcí, a to často i těch negativních, na které je třeba upozorňovat a které by v běžném filmu působily příliš doslovně. To je na tom pro mě nejzajímavější. Od určité chvíle jsme si s Petrem uvědomili, že máme šanci vytvořit něco víc než jen sérii pohádek, ale že je můžeme propojit a stvořit první český filmový universe. Chceme do Oberonu, což je svět Princezny, zasadit spoustu příběhů, spoustu nových postav a v budoucnu je prolínat.

Kde hledáte inspiraci pro další projekty?

Osobně už asi nepřemýšlím, kde беру inspiraci. Děláme to prakticky denně. Z jednoho filmu přecházíme do druhého, takže člověk musí být tak nějak pořád napojen. Podle mě je důležité neustále číst, co se děje v našem reálném světě, a nechat se inspirovat otázkami, které si současné generace kladou. A samozřejmě také z filmů a seriálů. Pořád se dívám, učím se a nechávám se jimi nabíjet i inspirovat.

V čem se Zrození alchymistky liší od předchozích filmů Princezna zakletá v čase I a II?

Hlavně tím, že ústřední trojici tentokrát tvoří děti. Myslíme si s Petrem, že právě díky tomu bude film dětem ještě bližší. Zároveň jsme chtěli vyprávět příběh, který se víc soustředí na vnitřní svět hlavní postavy – její potřeby, pochybnosti a touhy. Alchymistka je v podstatě o dospívající dívce, která hledá způsob, jak zapadnout do prostředí, od kterého se liší.

Jak vznikaly postavy tří malých alchymistů a jejich příběh?

U dětí jsme chtěli, aby jejich vzhled i chování odrážely charakter. Věděli jsme, že tahounkou bude holka, a to odvážná a temperamentní. A tak nějak pocitově jsem k ní cítil kluka, který bude spíš lehce nesmělý a především dobrosrdečný. Tak vznikl Duri, kterého hraje Kryštof.

Verča hraje jeho sestru, takže jsme mezi nimi hledali určitou podobu. Nejen vizuálně, ale i povahově. Verča své postavě přirozeně dala klid a nadhled, které ji odlišují od bráchy, který často jedná bez rozmyslu a neuváženě. A co se týká Ariany, teď víc prozradit nemůžu, protože je to součást zápletky našeho příběhu.

Jak probíhal samotný vznik příběhu?

Upřímně? Hlavně po telefonu. S Petrem jsme si volali a psali každý den, často i dvanáct až patnáct hodin. Vznikalo to postupně, organicky, v neustálém dialogu.

V pohádkách se často setkává magie s lidskostí. Jak jste hledali rovnováhu mezi fantasy prvky a emocemi, které mají oslovit diváka?

Emoce jsou vždycky na prvním místě. Kouzla, magie a vizuální efekty jsou skvělým doplňkem, který patří k žánru, ale samy o sobě nestačí. Aby divák emocím uvěřil a dokázal se s postavami ztotožnit, musíme my, autoři, vytvořit skutečné lidi. To je dost velký rozdíl mezi pohádkou a fantasy. Pohádka vypráví o nereálných postavách v nereálném světě, zatímco fantasy stojí na reálných osobnostech, které žijí v nereálném, magickém prostředí. I když je jedna postava alchymista a druhá čarodějnice, jejich pocity a chování musí být opravdové. Jen tak se s nimi divák dokáže propojit.

Která fáze natáčení byla nejtěžší a která naopak nejradostnější?

Nejnáročnější byl určitě závěrečný souboj, příště by si zasloužil víc času... Naopak nejradostnější byl paradoxně poslední natáčecí den. Všichni, hlavně děti, jsme obřečeli, že se musíme rozloučit. Bylo vidět, jak silné pouto a skvělá „rodina“ během natáčení vznikla.

Ve filmu hrají velkou roli vizuální efekty. Co pro vás bylo největší trikové sousto?

Tím, že s námi kluci z QQ Studia spolupracují od úplného začátku, je naše práce o to snazší – dokonale znají svět Oberonu i naše představy, navíc k tomu mají skvělé know how. A co bylo nejtěžší? Pravděpodobně proměny reálných lidí v prach nebo kouř. Tyto efekty sice vypadají jednoduše, ale udělat je tak, aby nepůsobily lacině, je opravdu složité.

Spolupracujete s Petrem Kubíkem už několik let. Jak váš tvůrčí tandem funguje?

Kreativní stránku řešíme společně. Myslím, že jsme si během těch let našli efektivní způsoby tvorby, naučili se vážit si jeden druhého a vzájemně si naslouchat. To je podle mě úplný základ. Během psaní i natáčení všechno řešíme vzájemně.

Jak vybíráte lokace a herce?

Často víme, kde chceme natáčet, ještě dřív, než máme pohromadě celý příběh. Daným lokacím pak scénář doslova píšeme na tělo. Herce vybíráme většinou prostřednictvím castingu, pokud nejde o výjimečné případy, jako jsou třeba Roman Zach nebo Simona Hába Zmrzlá. U nich jsme už od začátku věděli, že bychom rádi obsadili právě je. A stejně jako u lokací se pak dá i role napsat přímo „na míru“.

Jaké je hlavní poselství Zrození alchymistky pro dnešní diváky?

Správný příběh, podle mě, nemá jedno jediné poselství. U každého může rezonovat něco jiného, ať už je to věta nebo situace, u které by to člověk vůbec nečekal. Myslím si ale, že Zrození alchymistky říká, že se člověk nemusí bát být sám sebou, nemusí se bát být pravdivý

jenom proto, aby někam zapadl. A že na místě, který člověk považuje za skutečný domov, to platí dvojnásob.

Proč by měli diváci přijít do kina?

Protože je to jediná česká filmová pohádka letošních Vánoc! (smích) Ale vážně. Diváci se mohou těšit na napínavý a kouzelný příběh plný překvapení a nečekaných zvratů, které byste od pohádky možná ani nečekali. A navíc se po letech znovu vracíme do světa Princezny zakleté v čase. Myslím, že takový návrat opravdu stojí za to.

Lukáš Daniel Pařík je zároveň skladatelem filmové hudby, která se stala charakteristickým znakem celé série. Jeho melodie podtrhují pohádkovou atmosféru a dodávají příběhům epický rozměr.

Kromě spolurežirování a scénáře jste složil i hudbu. Jak vzniká?

Hudbu často slyším už při psaní scénáře. Zakládám si hodně na silných motivech, které jsou spojené s danými postavami či prostředím. Tyto motivy rozvíjím a dávám jim různé podoby podle toho, jaké emoce se snažím hudbou vyjádřit. U všech filmů z Oberonu je vždy hlavní složkou velký symfonický orchestr s jemnými prvky sound designu.

Máte oblíbený motiv nebo skladbu z filmu, která je vám osobně nejbližší?

Mám rád obě písničky z filmů. Tam za řekou, která už docela zlidověla, a Cestu z bodláčí. A jinak mám oblíbené motivy: momentálně je to určitě hlavní znělka a motiv Ariany a z předchozích filmů mám rád akčnější pasáže jako třeba Závěrečná bitva nebo Pravý hrdina.

Medailonek Lukáše Daniela Paříka

Lukáš Daniel Pařík (12. 9. 1989) je český hudební skladatel, scenárista, režisér a dramaturg. Do povědomí diváků se zapsal především jako autor hudby a spoluautor scénářů ke snímkům Princezna zakletá v čase a Princezna zakletá v čase II. Komponoval také hudbu pro novou verzi pohádky Zlatovláska a po boku Petra Kubíka je jeho režijním debutem minisérie Zrození alchymistky. Je autorem nového muzikálu Král Artuš: nová legenda, desítek písní a reklamní hudby. Vystudoval zpěv a tvorbu filmové hudby na Pražské konzervatoři pod vedením Davida Solaře, Vítězslava Hádl a Martina Blažka.

ROZHOVORY S HERCI

Roman Zach jako Archivald: moudrý alchymista a nejvyšší královský rádce Aspánie

Roman Zach patří k nejobsazovanějším českým hercům, které diváci znají z filmů, televizních seriálů i divadelních inscenací. Jeho umělecká tvorba však nekončí u herectví. Věnuje se také skládání scénické hudby, režírování a s velkým nadšením objevuje svět díky cestování.

V pohádce Zrození alchymistky se představí jako Archivald, nejvyšší královský rádce a dvorní alchymista království Aspánie. Archivald je nejstarším mužem celé říše, který prošel životními zkouškami, bolestnými ztrátami i boji s temnými silami. Je moudrý a zkušený, zároveň ale i velmi lidský. Jako nejlepší přítel a rádce krále Roberta VIII. stojí vždy po jeho boku a nikdy se nevzdal boje proti Černé bouři – záhadné ničivé magii, jež pustošila zem. Stejně jako jeho postava i Roman Zach rád objevuje nové světy, ať už na filmovém plátně, divadelním jevišti nebo na svých cestách. V rozhovoru prozradil více nejen o Archivaldovi, ale i o sobě samotném.

Rozhovor s Romanem Zachem

Vaše postava Archivalda má mnoho přívísek: moudrý, starý, vysoký. Jaký je podle vás? *V našem příběhu je opravdu moudrý, vysoký a velmi starý. Vnímám ho jako pozitivního průvodce naším příběhem.*

Jak velký prostor dostala vaše postava ve Zrození alchymistky oproti pohádkám o Princeznách zakletých v čase?

Rozhodně největší. Diváci se tentokrát mohou podívat i do Archivaldova zázemí a poznat ho blíže, jaký vlastně je. Získal také výraznou roli učitele. Mým úkolem bylo dostat Arianu ze sirotčince a přivést ji na Akademii alchymistů.

Proč jste přijal roli Archivalda? Rozhodl scénář, tvůrčí tým nebo ještě něco jiného?

Musíme se vrátit do doby ještě, než se plánovalo natáčení první Princezny zakleté v čase. Se ženou jsme byli na výletě v Lipnici nad Sázavou u neuvěřitelných skalních útvarů jako jsou Ústa pravdy nebo Památník odposlechu a já si říkal, že by to bylo skvělé téma pro film. O tři dny později mi zavolał Petr Kubík, že má scénář, v němž právě Ústa pravdy figurovala. Bylo to až neuvěřitelné. Poté jsme se sešli s Petrem, Lukášem Danielem Paříkem a Viktorem Křištofem, jehož jsem znal už z projektu Cyril a Metoděj – Apoštolové Slovanů. Věděl jsem, že tihle lidé umí dělat velké výpravné snímky. Okouzila mě jejich fascinace fantasy světem, i když sám se v něm úplně neorientuji. Díky dětem jsem ale viděl všechny filmy s Harrym Potterem či Tolkienem. Fascinovalo mě, že tihle „blázni“ dokázali z ničeho vybudovat velkolepý příběh a natočit ho v českém prostředí. Brzy jsem pochopil, že svým nadšením umějí strhnout i další lidi, kteří jim chtějí pomáhat, a to mě přitáhlo také. Scénář mě přesvědčil, že nepůjde o jakousi trapnou kopii Tolkiena, ale o smysluplný a originální projekt. Přidalo se i obrovské nasazení celého týmu. Bylo to náročné natáčení, ale plné energie a entuziasmu, což mě bavilo. Vzpomínám si, že u první Princezny jsem měl jen pár natáčecích dnů a tvůrci chtěli, abych si oholil vlasy i vousy. Rád bych to býval udělal, ale kvůli jiným závazkům jsem si takovou změnu nemohl dovolit. Zpětně mě to trochu mrzelo. Nakonec rozhodla kombinace scénáře, nadšení a jedinečnosti projektu. Proto jsem se k nim přidal. A od té doby, kdykoliv tvůrci zavolají, souhlasím, aniž bych si předem přečetl scénář.

Nakolik se vaše postava vyvíjí v čase a spolu s projekty?

Pořád se vracíme do stejného fantasy světa Oberonu. Všechno vychází z knížek, které Lukáš Daniel Pařík a Petr Kubík píšou, a podle toho, pro jaký film zrovna scénář píšou, se vyvíjí i moje postava.

Ve filmech této série je spousta trikových scén a kouzel. Jak se takové natáčení liší od „netrikových“ projektů?

Je to úplně jiné. Vstupujete do nereálného světa, kde jsou naše postavy nereálné – pohádkové. Hodně trikových scén se točí před zeleným plátnem. Třeba kouzlení run nebo situace, kdy rukou či prstenem někoho „odhodíte“, anebo máváte holí zavěšenou na vlasci. Na place vám to připadá skoro absurdní, protože ve skutečnosti jen stojíte, tváříte se hodně expresivně a děláte pohyb, který sám o sobě působí trochu směšně. V tu chvíli si říkáte, aby to nakonec nevypadalo jako pitvoření. Ale když pak vidíte hotový výsledek po práci trikařů, působí to zajímavě a uvěřitelně.

Často si vzpomenu na situace, kdy se mě děti ptají: „Tati, kam jdeš?“ A já odpovídám: „Do práce.“ Jenže ta práce pak vypadá tak, že stojím na place v hábitu, s barevnou čočkou v oku, která mě pálí a oči slzí, a předstírám, že zvedám hůl a kouzlím runy. A když mi děti volají: „Co děláš, tati?“, já jim jen řeknu: „Ted' nemůžu, pracuju.“ To je úsměvné, když si uvědomím, jak zvláštní ta moje práce vlastně je.

Berete tedy natáčení trikových scén spíš jako zábavu nebo výzvu?

Je to kombinace obojího. Na place je to spíš vtipné, někdy až komické, ale zároveň je to velká výzva. Musíte hodně věřit představitosti a zároveň hrát naplno, i když kolem vás vlastně nic není. Nakonec je to ale krásný odskok do jiného světa a pro mě osobně obrovsky zajímavá zkušenost.

Skrývá kostým a líčení Archivalda pro vás spíš radosti, nebo nepříjemnosti?

Upřímně, radostí tam moc není. Jedině snad ta, že díky kostýmu a líčení získává postava vlastní charakter. Velkou roli v tom hraje i kontaktní čočka. Přes to oko s ní špatně vidím a mozek pořád analyzuje, co se vlastně děje. Je to zvláštní, protože když máte čočky na obou očích, zvyknete si. Tady je jen jedno oko „špatné“ a druhé normální, takže vidíte rozmazaně, škrábe vás to a je to myslím horší než s oběma najednou.

A co samotný kostým?

Ten je kapitolou sám pro sebe. Je těžký, je v něm horko a člověk si na něj neustále šlape. Pod ním jsem často jen v trenkách, protože by se to jinak nedalo vydržet. K tomu boty s velkou špičkou, se kterými pořád o hábit zakopávám.

Jak se vám pracovalo s hůlí?

Hůl vypadá bytelně, ale je vytištěná na 3D tiskárně a slepená dohromady, takže při větším bouchnutí o zem má tendenci se rozpadnout na čtyři kusy. Což se opravdu stalo a musela se narychlo slepovat. Od té doby jsem musel dělat, že se o ni opírám, jinak by se rozpadla znovu.

Takže místo hraní jste spíš hlídal, abyste nespadol?

Přesně tak. V jednu chvíli špatně vidíte, škrábe vás čočka, potíte se pod tím dlouhým kostýmem, zakopáváte o boty, nesmíte moc zatížit hůl a snažíte se udržet rovnováhu. Takže se vlastně nesoustředíte na hraní, ale hlavně na to, abyste šel správným směrem a nezakopl.

Jaké to bylo spolupracovat s dětskými herci ve Zrození alchymistky?

Bylo to skvělé. Jsou strašně šikovní a především nadšení, že se můžou na něčem takovém podílet. Znali všechny pohádky, filmy i knížky, a šli do natáčení s obrovskou energií. Navíc se mi líbil i způsob, jakým produkce pracovala. Oslovila fanoušky Princezen zakletých v čase, aby si přišli zahrát menší role nebo komparz. To jsou opravdoví nadšenci, kteří byli šťastní, že se mohou stát součástí jejich pokračování. Je fascinující být u projektu, který dokáže lidi takhle nadchnout a spojit.

Přál byste si mít kouzelnou moc nebo schopnost vařit lektvary? Co byste s nimi chtěl změnit v dnešní době?

To je otázka, které jsem se trochu obával (úsměv). Samozřejmě by bylo krásné mít kouzelnou schopnost, ale nedokážu si úplně představit, že bych tu moc opravdu měl. Na to jsem příliš pragmatický... Přijde mi, že věci se dějí z nějakého důvodu. Možná bych změnil něco, co jsem

pokazil? Nevím. Určitě bych ale nezasahoval do dění kolem sebe. Spíš bych třeba vrátil někoho blízkého k životu, možná někoho uzdravil. Asi bych tu schopnost věnoval těmto věcem.

Vzpomenete si na nějakou scénu z natáčení, která vás nějak zasáhla?

Bylo jich hodně. Počkejte si na výsledek do kina. I když, vzpomínám si na velké hromadné scény, třeba seanci v kostele, které se natáčely ve Filmových studiích na Barrandově. Najednou se kolem vás pohybuje spousta dobového komparsu, procházíte středověkým městem, všude kolem hoří ohně a vy máte pocit, že jste se opravdu ocitli v jiné době. Samozřejmě, musíte si odmyslet celý ten štáb okolo. I když v jednu chvíli to bylo snadné, protože kvůli náročnosti scény museli všichni odejít a zůstal na place jen kameraman se steadicamem a asistent. To se úplně necháte unést atmosférou a řeknete si: „Ano, tohle je skutečné.“ Je to fantastický pocit, přenést se do jiného času. No a pak přijde realita: šlápnete si na kostým, zakopnete a rázem jste zpátky ve 21. století (úsměv). Ale i přes všechny náročné a dlouhé dny, tohle natáčení bylo pro mě opravdu jedinečné.

Jaké poselství má podle vás film Zrození alchymistky?

Myslím, že hlavním poselstvím je naděje a víra, že každý může dostat svou šanci. I když to někdy vypadá, že je osud předem daný a nedá se změnit. Naše pohádka ukazuje, že vždy může přijít něco, co nám pomůže objevit v sobě nové věci a obrátit náš příběh jiným směrem. Neexistují tedy žádní outsideři a nic nemá předem ztracený smysl. Naděje tu prostě vždycky je, a i když nám ostatní občas nevěří, vždycky máme možnost to změnit. Ano, může to znít jako klišé, ale právě do pohádek klišé patří, a tady funguje.

Čím by měl Archivald inspirovat diváky?

Já sám jsem nikdy nezažil dědu, ke kterému bych mohl vzhlížet. Vždycky jsem trochu záviděl kamarádům, kteří je měli, protože stárí a dětství jsou si vlastně velmi blízké. V roli Archivalda si tak trochu kompenzuji tuhle životní zkušenost. Hraji moudrého starého alchymistu, takového mentora, který není klasickým prototypem laskavého kouzelného stařečka, protože umí být i přísný a často řekne i něco nepříjemného. Ale právě proto mají jeho slova váhu a respekt. Archivald mluví s dětmi jako s dospělými, předává jim zkušenosti, vede je a zároveň dokáže nastavit hranice. A ony ho respektují. Ne proto, že musí, ale proto, že ho vnímají jako autoritu, která vychází z jeho životní moudrosti. Vlastně pokaždé, když ve filmu mluvím na děti a vidím ty jejich oči, představuji si, jaké by to bylo, kdyby se mnou takhle mluvil můj vlastní děda. A to je pro mě na téhle postavě asi to nejbližší a nejcennější.

Jaká byla spolupráce s režiséry?

Pracuje se s nimi skvěle. Jsou vždycky výborně připravení, jsou sehraná dvojice a mají všechno pod kontrolou. Taky už je to náš třetí projekt. Co se týká textu, nikdy na nich striktně netrvají. Pokud mám pocit, že by repliky šly upravit, jsme schopní to spolu probrat a domluvit se. Za ta léta jsme si vybudovali způsob komunikace, který funguje oběma směry. Oni přijdou s nápadem, já s protinápadem, a většinou se rychle shodneme. Myslím, že jsme naladěni na stejnou vlnu, a díky tomu je naše spolupráce nadmíru příjemná.

Máte rád pohádkový svět? Co vás na něm baví?

Rozhodně a všechno. Fantazie je skvělá. Čím víc se člověk stává součástí každodenních stereotypů: práce, složenky, vychovávání dětí, a teď to rozhodně nemyslím špatně, tím víc

potřebuje nějaké povzbuzení. Protože to všechno je někdy tak ukrutná rutina, která vás má tendenci vysát. A přitom musíte pořád hledat sílu ráno vstát a znovu vplout do té stejné každodenní reality. Aby byla hezká, musíte na ní makat, stejně jako na vztazích. Je to dřina, ale krásná dřina. A právě proto je pro mě pohádka vlastně totéž, co herectví. Obléknete si kostým, vstoupíte do příběhu a aspoň na chvíli nejste tím „normálním já“. V divadle je to úplně skvělé. Od deseti do dvou jste ve světě příběhů... A pak najednou zjistíte, že už se blíží ta druhá hodina a vy musíte běžet vyzvednout děti, odvézt je na kroužky, nakoupit, zařizovat a plánovat. A večer jste zpátky na jevišti zase v jiné realitě. Pohádka je pro mě v tomto případě moje povolání.

Archivald, stejně jako vy, procestoval mnoho zemí. Co vás baví na cestování?

Mně se líbí všude. Na cestování mě baví poznávání lidí, kultur, způsobů života. Pokaždé, když se vrátím, získám určitý nadhled nad tím, co se děje tady doma. Dává mi to obrovskou vnitřní sílu. Cestování je pro mě takový životní filtr. Pomáhá mi vydržet každodennost a proplouvat jí s větší lehkostí. Vlastně je to pro mě cennější než cokoliv, co bych si mohl třeba koupit. Zážitky a příběhy zůstanou. Každá cesta je pro mě cílem sama o sobě.

Jaké to je být průvodcem televizního cestopisu?

Natáčení série Hledání ztracených časů nebylo snadné: někdy máte hlad, někdy šlapete kilometry, dost improvizujete a říkáte si, proč to děláte. Ale hlava se při tom tak skvěle vyčistí. A najednou víte, že vaše problémy vlastně nejsou tak velké, jak se zdají. V listopadu budeme na cestovatelském festivalu v Pardubicích prezentovat a promítat Arménii a Gruzii a já se těším, že si to znovu připomenu. Bylo mi tam dobře. Byl jsem šťastný.

Jak náročná je příprava?

Náš tým čítal čtyři lidi, takže jste sám sobě kostymérem, maskérem a občas jsem si děláte i rešerše. Ne proto, že to nebylo připravené, naopak – bylo perfektně, ale protože mě to zajímalo. I když jsem měl „načteno“, v autě během dlouhých přejezdů jsem hledal další informace o místech, kam jsme se vydávali. Scénář vznikl dopředu, ale spousta detailů se rodila přímo na místě. A to mě vlastně bavilo nejvíc. Ta absolutní bezprostřednost. Někdy jsme prostě zaklepali na dveře a čekali, jestli nás pustí, nebo vyhodí. Pro film z toho zůstalo pár vteřin, ale my jsme s nimi strávili celé odpoledne. Takové momenty byly pro mě nejceněnější. Tohle natáčení bylo tak trochu punk – člověk musel být otevřený, přizpůsobivý a ochotný snášet nepohodlí. Ale stálo to za to.

Kromě herectví skládáte i divadelní a filmovou hudbu. Jak jste se k tomu dostal?

Na základce jsem se naučil na kytaru. Táta ji měl doma pověšenou a já ho prosil, ať mě naučí hrát. Moc se do toho nehrnul. Ukázal mi tři akordy a řekl: „To ti bude stačit.“ Já se pak začal učit podle kazeťáku, třeba písničky Vlasty Redla nebo Samsona Lenka. Na střední jsme jezdili na vandry, zpívali u ohně, založili kapelu, i když jsme nikdy pořádně nehráli.

Kdy přišla první příležitost složit hudbu?

Po DAMU jsem nastoupil do Činoherního studia v Ústí nad Labem. Zkoušeli jsme hru Taťka střílí góly Jiřího Pokorného. A on mi tehdy řekl: „Když hraješ na kytaru, nechceš k tomu složit muziku? Takovou trochu „pokroucenou“ country?“ A tak vznikla první scénická hudba. Dokonce jsme vydali i kazetu s kapelou Happy, bylo na ní osm „divně trampských“ písniček. No a postupně jsem začal dělat hudbu pro další inscenace.

Jak se to vyvíjelo dál?

Díky Divadlu Komedie, kde jsem hrál, jsem se dostal ke spolupráci s režiséry Dušanem Pařízkem a Davidem Jařabem. A s Dušanem jsem se pak hudebně podílel na inscenacích, které režíroval na různých evropských scénách: ve Vídni, Darmstadtu, Drážďanech, Hamburku, Salzburku, Kolíně nad Rýnem, v Berlíně... Najednou jsem měl k dispozici velké orchestry, nahrávací studia a profesionální hudebníky. Pro mě, který byl zvyklý smolit hudbu punkově doma s kamarády, to byla velká škola.

Bylo těžké pracovat s profesionálními hudebníky, když jste nepsal noty?

Hodně. Oni byli naučení hrát z partitur, které já jim nedal. Říkal jsem: „Pojďme improvizovat.“ A oni si mysleli, že jsem blázen, protože to nikdy nezažili. Občas to nešlo a někdo prostě odešel. Ale ti, co zůstali, se do toho pustili a najednou se z interpretů stali spolutvůrci. To bylo krásné.

Hrajete na Letních shakespearovských slavnostech dvojroli vévody Fredericka a jeho bratra v Jak se vám líbí. Jaké je to hrát Shakespeara pod širým nebem?

Hraní v plenéru má svoje kouzlo, ale i úskalí. Na první pohled to vypadá idylicky. Diváci si udělají výlet, projdou se Prahou, dají si prosecco, pak sedí na Nejvyšším purkrabství, dívají se na okostýmované herce v zajímavě scénografii. Jenže pro nás to znamená úplně jiný způsob práce. Atmosféra velkého venkovního prostoru chce mnohem silnější tah štětcem, od režie i od herců. Nestačí jen „odvykládat“ text. Chce to specifickou energii.

Takže venkovní Shakespeare je pro herce i režiséra větší výzva?

Určitě. Je to krásná příležitost, ale taky past. A upřímně, i já chci, aby to mělo jiskru, aby to bylo výjimečné.

A jaké to je pro vás jako herce?

První premiérový rok to je vždycky úplně peklo. Zatímco rodina odjíždí na prázdniny, vy jste čtyřicet dní zavření v Praze. Mám rád léto rozlitané, na výletech nebo na chalupě, takže to je vždycky změna. Ale když se sejde parta lidí, tak to rozhodně stojí za to. Je to hodně intenzivní, z komorních scén skočíte rovnou na obrovskou scénu a musíte ji utáhnout.

Ale to není vaše první zdejší účinkování...

Ano, Jak se vám líbí je už moje zdejší třetí shakespearovská zkušenost. První byla s Ivanem Rajmontem Marná lásky snaha, pak jsem hrál ve Zkrocení zlé ženy, to byla skvělá inscenace. Daniela Špinar z ní tehdy udělala takovou zábavnou extravagantní podívanou, a myslím, že právě to je v plenérech potřeba.

Jste soutěživý? Jak jste prožíval StarDance a Tvoje tvář má známý hlas?

To jste trefila hřebíček na hlavičku. Od dětství jsem sportoval. Od páté třídy plavání, pak celou střední vodní polo. Nejsem z divadelní rodiny, spíš kluk ze sídliště. Takže soutěživost ve mně byla vždycky. Jenže když jsem ji pak přenesl na parket StarDance nebo do Tvoji tváře, vyvstalo se ve mně něco, co jsem vlastně vůbec nechtěl. Ve StarDance trénujete tři měsíce, pak přijde druhé kolo a hrozí vyřazení. A ve mně se najednou probudil ten vodní pólista, co chce dát gól. Místo abych si to užil, byl jsem sevřený, našťvaný, že by nám snad někdo nemusel chtít dát hlas. Trénovali jsme po nocích, až když jsem se vrátil z divadelního zájezdu.

Chodil jsem vyšťavený a říkal si: „Nás přece nevyhoděj!“ To byly chvíle, kdy jsem byl snad až nezdravě soutěživý. A pak přišla minuta a půl vystoupení v přenosu a já si jen opakoval, ať nic nepodělám. Trochu přeháním – hrozně mě to bavilo, strašně to bolelo a bylo to tehdy opravdu hodně náročné, ale skvělé období.

V Tvoji tváři to bylo podobné – nervozita, strach, že něco zablekotám, nebo zapomenu text. Bojovnost se tam taky probouzí, ale v disciplínách, kde si nejste jistí v kramflecích a vás to spíš brzdí... Takže soutěživosti mám v sobě dost. Bohužel (úsměv).

Údajně jste nejvyšší český herec. Má to při práci výhody nebo spíš nevýhody?

Dříve spíš jako nevýhodu. Na kameře výška sama o sobě moc vidět není, ale pozná se, když vedle mě stojí někdo o třicet centimetrů menší a dívá se na mě se zakloněnou hlavou jako na nebe. Na place to má občas vtipné momenty. Přijdu a kameramani, kteří to dopředu neodhadli a nastavili si nějakou výšku kamer, je musí narychlo zvedat o dvacet centimetrů. Už jsem starší, je mi padesát dva, ale stejně mě to baví sledovat. Vždycky, když přijdu, vidím to překvapení „do prdele!“ v očích kameramanů. Když jsem byl mladší, hodně mě korigovali: „Můžeš si, prosím tě, hned po příchodu sednout?“ A já, že nemůžu sedět, když přichází šéf, že je to neslušné. Tak mi radili: „Tak se aspoň opři o stůl.“ Dlouho jsem jim vycházel vstříc, než jsem si jednou řekl: „Ne. Já budu stát. Poradte si.“ Upřímně, já svou výšku už tak nevnímám. Měřím dva metry, moje žena je menší, a taky mi to nepřijde zvláštní. Ale pak vidím naši fotku nebo detailní záběr a říkám si: „Ty jo, já jsem fakt divně velkej.“ Ale je mi to vlastně úplně jedno.

Jak trávíte volný čas?

Miluji cestování. Když mám pár dní v kuse, jedeme s rodinou nebo sami s Andreou někam pryč. Když je času málo, třeba jen dva dny, startujeme se ženou auto a vyrážíme na chalupu.

Díváte se sám na filmy a seriály?

Na to, v čem hraji, se nedívám vůbec. Ale teď sleduji Válku gangů s Piercem Brosnanem a Helen Mirren a to je fakt výborný. Já totiž nesnáším seriály, které mají čtyři a víc řad. Ideál je šest, maximálně osm dílů. Protože jinak se u toho zaseknu a jdu spát v pět ráno.

Na čem pracujete nyní?

Momentálně natáčíme třetí řadu Případů mimořádné Marty, kde hraji kapitána Krainera, trochu autistického vyšetřovatele, který má rád pořádek, předpisy a systém. Seriál se točí podle francouzské předlohy a jde spíš o komediální žánr. Vyšetřování tam sice je, ale pointa je hlavně v kontrastu mezi mou striktně pragmatickou postavou kapitána Kreinera a superrychlou inteligentní Martou, kterou hraje Táňa Dyková. A právě tenhle střet je jádro celého příběhu. Právě točíme třetí sérii a vztah našich postav se samozřejmě posunuje dál, dokonce dojde i nato, že spolu i něco budou mít. Nebo nebudou? Neřeknu.

Pozval byste diváky do kina na Zrození alchymistky?

Rozhodně... Do kina musí na naši pohádku přijít, protože je zkrátka dobré obecně chodit do kina. Navíc fanoušci Princezny zakleté v čase se na pokračování příběhu ze stejné říše se určitě velmi těší. Myslím, že tohle pokračování si rozhodně nemůžou nechat ujít. A navíc mám pocit, že příští rok by mohlo vzniknout i další pokračování, takže fanouškovská základna se bude určitě dál rozšiřovat. Je svým způsobem na české scéně unikát, že něco takového vzniklo. Kluci (Petr Kubík, Lukáš Daniel Pařík) jsou pořád jako velký děti... Takže určitě přijďte.

Medailonek Romana Zacha

Roman Zach (1973) vystudoval Střední průmyslovou školu stavební, poté zamířil na pražskou DAMU. Začínal v Činoherním klubu, postupně působil v Národním divadle, Dejvickém divadle, ústeckém Činoherním studiu a v Divadle Komedie.

Na filmovém plátně se představil například ve snímcích Deníček moderního fotra, Princezna zakletá v čase I, II, Fair Play, Antropoid. Ze seriálů známe jeho role z Ordinace v růžové zahradě, Modrého kódu, ZOO či 1. mise. Diváci ho mohou vidět také v představeních Láska z mládí (kterou navíc režíroval), Funny Girl, Skečmen nebo Program na záchranu mužů.

Sára Korbelová jako Lora

Mladičká mistryně alchymie Lora pochází z klidné vesničky zvané Melicharova víska. Většina lidí by Loru patrně popsala jako lehce šílenou a až toxicky pozitivní osobu, která mluví rychleji, než ostatní stihnou přemýšlet. I z tohoto důvodu Lora neměla v dětství mnoho přátel a většinu svého volného času věnovala studiu – takže si navíc vysloužila status šprtky. Lořina láska k lektvarům jí zůstala; vytvořila hned několik osvědčených receptů, mezi nimi i věhlasný životabudič (obdoba opravdu silné kávy), na kterém je část Ayry značně závislá – nejvíce však sama Lora. Její platonickou láskou byl v Princezně zakleté v čase II princ Jan z Calderonu (Marek Lambora), ale mladá alchymistka dospěla a postupně se smiřuje s tím, že se pravděpodobně jeho princeznou nestane. Místo toho má za sebou strastiplnou dobrodružnou výpravu se svým kolegou a přítelem Merturem (Cyril Dobrý), o kterém vypráví kniha Princezna zakletá v čase: Mertur a Lora. Hlavní zkouška dospělosti a vyzrálosti Loru čeká nyní v příběhu Zrození alchymistky, kde se poprvé stane mistryní a mentorkou někoho jiného. Lořin úkol spočívá v přípravě malé Ariany na přijímací zkoušky, jejich společné dobrodružství tím ovšem pouze začíná.

Rozhovor se Sárou Korbelovou

Máte za sebou řadu rolí v pohádkách, filmech i seriálech. Co vás k herectví přivedlo?

Když mi bylo čtrnáct, dostala jsem první menší roli v seriálu Ohnivé kuře. Ze začátku to bylo trochu stresující, protože jsem moc netušila, jak to před kamerou funguje. Naštěstí tam byl kluk přibližně mého věku, se kterým jsme si rozuměli, a bylo fajn mít vedle sebe parťáka.

Hrála jste v pohádkách, hororech, dramatech i současných seriálech. Co vám je nejbližší?

Těžko říct. Spíš než žánr, mě vždy osloví samotná postava a příběh.

Lora je výrazná, mluví rychle, pozitivní a trochu šílená. Jak se vám hrála?

Lora se mi hrála dobře. Je zábavná a vtipná. Řekla bych, že jsme si hodně podobné, vlastně je mi blízka, je taková znásobená verze mě. Také někdy mluvím rychleji, než přemýšlím.

Chtěla byste mít takovou učitelku, jako je Lora?

Asi ano. Je sice šílená, ale hodně chytrá a dokáže všechno vysvětlit i úplným začátečníkům, aniž by je nechala cítit hloupě. Učení s ní by bylo zábavné.

Kdybyste mohla vytvořit kouzelný recept, co by uměl?

Určitě lektvar na rychlé uzdravení nebo životabudič, to by bylo skvělé.

Co bylo při natáčení nejtěžší a co nejzábavnější?

Nejnáročnější byly letní vedra, protože jsme měli několik vrstev kostýmů, někdo i kožené, dlouhé rukávy a opasky. Nejzábavnější byla parta lidí okolo. Všichni byli nadšení pro příběh a vznikla mezi námi taková malá rodina.

Máte nějakou vtipnou nebo zajímavou vzpomínku z natáčení?

Natáčení se psy. Tedy ve filmu je to pes jeden, ale ve skutečnosti se střídaly – jedna fenka byla slepá, druhá hluchá, takže občas to bylo opravdu náročné.

Jak důležitá byla na place vlastní představivost?

Velmi. Triky a kouzla vznikaly až v postprodukci, takže bylo potřeba přesně si představit, kde a jak se scéna odehrává, aby vše fungovalo technicky správně.

Jaký typ rolí by vás lákal do budoucna?

Ráda bych vyzkoušela hlubší, psychologické nebo temnější postavy, takové jsem zatím ještě nehrála.

Máte herecký vzor?

Nemám. Ale mám herečky, na které mne baví se dívat. Třeba Audrey Hepburn, Daisy Edgar Jones, Florence Pugh nebo Saoirse Ronan.

Vaše nejoblíbenější pohádka?

Kráska a zvíře. Petr Pan a Šíleně smutná princezna.

A co byste chtěla, aby si diváci odnesli z filmu *Zrození alchymistky*?

Že rodina nemusí být jen ta, do které se narodíme, ale člověk si jí může vybrat sám. A také že je nejlepší být sám sebou, i když se snažíme někam zapadnout.

Proč by měli diváci přijít do kina?

Protože kromě důležitých poselství, která nese, je zároveň vtipný a krásný. Z projekcí, které jsme dosud měli, vím, že bavil nejen děti, ale i jejich rodiče.

Medailonek Sáry Korbelové

Sára Korbelová (17. 2. 2002) patří mezi mladé herečky, které mají za sebou už překvapivě pestrá filmová a televizní kariéru. Objevila se v pohádkách *Klíč svatého Petra* nebo v pokračování úspěšné fantasy pohádky *Princezna zakletá v čase II*. Diváci ji mohli vidět i ve filmech *Útěk*, *Po čem muži touží*, a v seriálech *Tanečnice*, *Sex O'Clock*, *Duch*, *Oktopus* či *#martyisdead*.

Cyrl Dobrý jako Mertur

Cyrl Dobrý patří k mladé generaci výrazných českých herců, kteří se dokázali prosadit v televizi, filmu i divadle. V pohádce ***Zrození alchymistky*** se představí jako **Mertur**, protipól upovídané a až iracionálně optimistické Lory (Sára Korbelová). Pochází z divokých Berských krajin, rodiče si ho však přehazovali jako horký brambor, a nakonec se ho zřekli. Mertur tak s Arianou (Magdalena Müller) sdílí osud osiřelého dítěte. Je cynický, skeptický, málomluvný a zprvu odmítá přijmout za Arianu jakoukoli odpovědnost. Nakonec je to však právě on, kdo dívku pochopí ze všech nejlépe a zjistí, že toho mají společného mnohem víc, než čekal. Stejně jako Lora nakonec vyrazí doslova až na kraj světa, aby Arianu ochránil před zlem, které na ni číhá.

Rozhovor s Cyrilem Dobrým

Máte za sebou řadu rolí v pohádkách, filmech i seriálech. Co vás k herectví dovedlo?

Určitě rodina. Táta je herec a my s ním jezdili po divadlech a zkouškách. Myslím, že díky tomu jsem si k herectví vytvořil vztah. Jinak bych se k němu asi vůbec nedostal. Občas přemýšlím, že kdybych byl z rodiny z malého města a táta byl třeba truhlář, nebo dělal něco úplně jiného, tak by mě herectví asi ani nenapadlo.

Vzpomenete si na okamžik, kdy jste poprvé stál před kamerou?

*Nejsem si úplně jistý. Vybavuji si první natáčení, které pro mě bylo něčím zajímavé, a kdy jsem si uvědomoval, že opravdu hraji. Bylo to s Ondřejem Hudečkem na krátkém filmu *Furiant*. Určitě jsem měl ale i nějaké malé role nebo jsem dělal komparzistu i předtím.*

Hrál jste už v pohádkách, dramatech i seriálech. Je vám bližší spíše fantastický svět nebo civilní role ze současnosti?

Fantastický svět mě baví hlavně tím, že otevírá herecky úplně jiné možnosti. Není svázaný realitou, takže si člověk může dovolit být groteskní, podivný, zkrátka se pohybovat v něčem zvláštním a odlišně vystavěném. Právě ta nadsázka a imaginace mi přijdou zajímavé a inspirativní. Civilní role mám samozřejmě také rád, ale fantasy projekty přinášejí herecky i vizuálně něco navíc, třeba možnost ocitnout se v jiném světě a zkusit věci, které by v běžném současném civilním prostředí nešly.

Mertur je cynický skeptik, který toho moc nenamluví. Jak se vám tato role hrála a v čem je vám postava blízká, případně vzdálená?

Myslím, že si s Merturem docela rozumíme. Kluci (režiséři a scenáristi) si mě pro roli vybrali asi právě proto, že jsem takový trochu bručoun. Zároveň je ve filmu hezky vystavená dynamika mezi mojí postavou a Lorou, která je hodně extrovertní, ztřeštěná a zrychlená. Mertur je naopak tichý, uzavřený, a tím se krásně doplňujeme.

Jaké pro vás bylo natáčení *Zrození alchymistky* a co vás na filmu nejvíc zaujalo?

*Film jsem ještě neviděl, takže jsem opravdu zvědavý, jak budou kouzla ve finální podobě vypadat. Na place jsem pohyby a kouzla dělal jen tak „na sucho“, v podstatě jen čaroval rukama. Bavily mě i bojové scény, u kterých doufám, že po zásahu v postprodukci budou působit přirozeně. Celé natáčení bylo vlastně takové dobrodružství i pro mě. Líbí se mi, že náš příběh je určen mladším divákům a jejich rodinám. Skvělé je, že se mohou ztotožnit s hlavními postavami, kterým je kolem deseti, dvanácti let. Kdyby mi bylo jako jim, tak to, že hlavní hrdinové filmu jsou stejně staré děti, které prožívají obrovské dobrodružství, by mě opravdu hodně bavilo. *Zrození alchymistky* je totiž fascinující svět, který vás snadno pohltí.*

Akademie alchymistů je plná zkoušek a kouzel. Jak byste chtěl mít kouzlo?

Nejvíce by mě bavilo umět mluvit se zvířaty. Moc rád bych věděl, co si myslí. A určitě bych chtěl umět létat.

Prozradíte nějakou zajímavost nebo vtipný moment z natáčení, který se vám vybaví?

V kostýmu mi bylo hrozné vedro.

Ve filmu je spousta trikových scén a kouzel, které jsou do něj zakomponovány až později v postprodukcí. Nakolik je pro vás důležitá na place vlastní představivost?

Bylo to hodně specifické, protože svět naší pohádky má vlastní mytologii. Kouzla mají své názvy, existují příběhy, písničky i místa, která postavy znají, ale pro herce jsou nové a musí se v nich zorientovat. Na rozdíl od tvůrců si to poprvé přečtu ve scénáři a na place už musím působit, že se v tom jejich světě orientuji. Člověk má jen pohyby rukou a slova, které si sotva zapamatuje, a přitom musí hrát, že jde o skutečné kouzlo. Nejtěžší bylo působit uvěřitelně, když na place reálně nic nebylo. Ale i proto to bylo zábavné. Byla to taková kolektivní hra, kdy se jsme se všichni snažili ten pohádkový svět oživit a tvářit se, že opravdu existuje.

Kdybyste si měl vybrat, jestli divadlo, film, či televizi, čemu byste dal přednost a proč?

Já to takhle nerozděluji. Už jsem točil projekty, které mě nebavily, anebo jsem si je naopak velmi užil, stejně jako jsem hrál představení, která mi nesedla a naopak. Podle mě vůbec nezáleží na formátu, ale na konkrétním projektu, a hlavně na lidech, se kterými na něm děláte.

Máte nějakou vysněnou roli?

Ne.

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka?

Na pohádky se už moc nedívám. Samozřejmě, jako malý jsem měl pohádky rád a pořád k těm z dětství mám vztah. Jen už nesleduji ty současné... Kdybych měl vybrat jen jednu jedinou, pak to je Princezna se zlatou hvězdou na čele.

Proč by měli přijít diváci do kina na pohádku Zrození alchymistky?

Myslím, že u nás zatím podobná fantasy pohádka, samozřejmě kromě Princezen zakletých v čase, ještě nevznikla. Tak, jak se tvůrci snaží vybudovat celé kouzelné univerzum, mi přijde v českém prostředí opravdu výjimečné. Zatím jsem se s něčím podobným u nás nesetkal a jsem zvědavý, jak to dopadne. Myslím, že pro děti by to mohla být skvělá dobrodružná pohádka.

Medailonek Cyrila Dobrého

Herec Cyril Dobrý (1996) se prosadil v televizi, filmu i divadle, svého času pracoval i jako truhlář. Začínal v seriálech jako Ulice, Dáma a Král, Ochránce či Specialisté, a výrazně se zapsal rolí Davida Frýdla v seriálu Zrádci (2020), znát ho mohou i z filmů Hranice lásky, Skleněný pokoj, Její tělo, Okupace či Tři princezny.

Simona Hába Zmrzlá jako Murien

Murien je označována jako čarodějnice, půlnoční vědma, havraní paní či dokonce havraní královna. Patří k nejvýraznějším postavám filmů Princezna zakletá v čase I a II a zároveň k nejděsivějším bytostem celého Oberonu. Právě ona v prvním díle proklela princeznu Ellenu (Natalia Germani) a vyvolala hrozivou Černou bouři, která měla zničit celé království. Ve druhém díle však byla nucena spojit síly s hlavními hrdiny a v očích diváků se proměnila v jakéhosi antihrdinu celé série. V příběhu Zrození alchymistky hraje Murien klíčovou roli a pokud na někoho skutečně sedí rčení „nic není, jak se zdá“, pak právě na ni.

Rozhovor se Simonou Hába Zmrzlou

Murien patří k nejsilnějším a zároveň nejtemnějším postavám kouzelného světa Oberon. Jaká je podle vás a může být alespoň něčím sympatická?

Legenda praví, že v mládí Murien měla traumatický zážitek, kdy přišla o některé členy rodiny. To je právě ta příčina, proč se Murien zdá jako by byla ztělesněním zla. Z toho jsem vycházela v Princezně zakleté v čase II a ve Zrození alchymistky. Nikdo není v jádru "jen" zlý. Něco ho k jeho činům musí vést. Řekla bych, že podobných Murien může být v našem skutečném světě víc, jen to na nich na první pohled nepoznáte. Ale tady jsme ve fantasy světě a postavy jsou tu výrazné a stylizované, jak v kostýmech, tak v jednání a naštěstí je poznáte na první pohled.

Jak k vám role Murien přišla a proč jste ji přijala?

Petr Kubík a Lukáš Daniel Pařík mě na základě filmu Hastrman pozvali na kamerové zkoušky. Prý se jim líbil můj ledový pohled. Ano, to já umím... Každopádně hrát tuto čtyři sta let starou "čarodějnici" mě hodně baví.

Nakolik se vaše postava vyvíjí v čase a spolu s projekty?

V prvním díle byla Murien jen čisté zlo. Od druhého dílu začíná překvapovat svou plastičností. Na druhou stranu, vždy když si myslíte, že už ji znáte, tak se znova a znova přesvědčíte, že je prostě hodně chytrá a nepředvídatelná.

Ve filmu je spousta trikových scén a kouzel. Jak se liší natáčení od „netrikových“ projektů?

Samotné natáčení zase až tak jiné není. Triky se dodělávají až v postprodukci. Takže si asi dokážete představit, jak komicky působí naše "psaní" run do vzduchoprázdna, když nemáme v ruce svítící paprsek. Ano, jsou to momenty, kdy se člověk zrovna nemá smát.

Kostým i vizáž Murien působí velmi výrazně a působivě. Jak se vám v nich hrálo?
Souhlasím, že kostým i líčení vypadá naprosto skvěle a plní svůj úkol parádně. Ale k té pohodlnosti... Na ramenou a zádech jsou našité pyramidky vytisknuté na 3D tiskárně, takže by se člověk při sezení neměl moc opírat. Koruna je taky z 3D tisku a je docela křehká, nejednou se stalo, že jsem s ní zavadila o nízká futra, a konečně dlouhý závoj připnutý na rukou a hodně dlouhá sukně... Člověk se musí hodně snažit, aby si v napjaté chvíli nešlapal po sukni a nezakopl. To by potom napětí bylo pryč. Ano, tohle všechno se mi odehrává v hlavě, když Murien chodí. Naštěstí hodně často jen stojí... 😊

Pokud byste měla mít jednu kouzelnou schopnost, jakou byste si zvolila a proč?
U této otázky se nemůžu ubránit odpovědět trochu vážnějším tónem, protože je to něco, co mi opravdu v poslední době leží na srdci. Kdybych měla nějakou magickou schopnost zastavit války, ve kterých trpí civilisté a děti (!), zastavit vládu psychopatů (ať už jsou z kterékoli části Zeměkoule) a v neposlední řadě zastavit klimatickou krizi, tak ano, této schopnosti bych bez rozmyslu využila.

Vzpomenete si na moment z natáčení, který vám nejvíce utkvěl v paměti?
Krom toho, že natáčení Zrození alchymistky bylo hodně fajn, mi utkvělo v paměti, jak jsem často odbíhala z placu, abych nakojila svou tehdy pětiměsíční dceru, kterou mi tam často hlídala má starší dcera (13). To by nevadilo, jen v tomhle kostýmu chtít kojit se zdálo skoro nezvladatelné. K tomu všemu se mě dcera vůbec nebála, a to ani tehdy, když jsem se na ni dívala komplet nalíčená, učesaná a v očích jsem měla pověstné bílé kontaktní čočky. Nicméně, všichni mi během natáčení vycházeli ohromně vstříc, že jsem mohla být na place s miminkem. To bylo skvělé.

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka?
Princezna zakletá v čase, Princezna zakletá v čase II a Zrození alchymistky.

Proč by podle vás diváci měli diváci přijít do kina na pohádku Zrození alchymistky?
Určitě je mnoho diváků, kteří se těší na pokračování Princezny zakleté v čase. Právě proto se přijďte podívat na Zrození alchymistky. Odehrává se také ve světě Oberon, jen na jiném místě. I některé postavy už budete znát. A samozřejmě, máte možnost zase trochu víc dostat pod kůži Murien. Za ní velmi "skromně" říkám, že je jsem jedna z nejdůležitějších postav Oberonu... Tak neváhejte a dorazte do kina! Ha ha ha (dábelský smích)!

Medailonek Simony Háby Zmrzlé

Simona Hába Zmrzlá (25. 7. 1989) vystudovala brněnské Gymnázium Pavla Křížkovského s uměleckou profilací a poté absolvovala JAMU. Působila v Divadle Husa na provázku a nyní je členkou hereckého souboru v Činoherním studiu v Ústí n. Labem. Je známá z televizních seriálů Odznak Vysočina, Oktopus, Rapl, Četníci z Luhačovic, Clona, Labyrint, Doktor Martin. Její první velkou filmovou rolí byla Katynka ve snímku Hastrman, za kterou byla nominována na Českého lva. Do kouzelného světa Oberon vstoupila už v pohádkách Princezna zakletá v čase I, II, větší prostor dostává v aktuálním snímku Zrození alchymistky a čekají ji také projekty Princezna zakletá v čase: Murien a Princ zakletý v čase.

Magdalena Múller jako Ariana

Dvanáctiletá Ariana, hlavní postava příběhu, vyrůstala celý život v sirotčinci. A protože byla od malička obklopena nevysvětlitelnými záhadami, které se nedaly vykládat jinak než jako známky magie, děti i vychovatelé ji považovali za nebezpečnou podivínku. Dívka tak často schytávala šikanu ze všech stran. Ariana, stejně jako každé dítě v sirotčinci, touží vědět, kdo byli její rodiče, proč se jí vzdali, chce zjistit, kdo je ona sama, a ze všeho nejvíce si přeje nalézt domov. Když se na prahu sirotčince objeví starý alchymista Archivald (Roman Zach) a nabídne jí, že může studovat ve škole alchymistů, neváhá. Ariana se s Archivaldem vydá na cestu, která ji dovede dál než jen do tajů alchymie. Pokud v sobě Ariana nalezne odvahu, může se jí splnit vše, o čem vždycky snila.

Rozhovor s Magdalenou Múller

Byla role Ariany vaše první hlavní role?

Ariana je už moje třetí hlavní role, ale nejvíc jsem se s ní ztotožnila a natáčení si moc užila.

Nakolik je pro vás náročné hrát česky?

Od svých čtyř let žiji v Praze, takže se mi v češtině hraje snadněji. V Německu jsem zatím natáčela jen jednou.

Co vám bylo na Arianě nejbližší a co naopak nejtěžší ztvárnit?

Nejbližší mi byla její povaha, nejnáročnější pak natáčení v sirotčinci.

Jak jste se připravovala na natáčení?

Četla a opakovala jsem si stále dokola scénář a dělala si barevnými fixami poznámky. Občas jsem si do textů i něco svého přidala nebo prostě improvizovala.

V čem pro vás bylo natáčení pohádky jiné než další projekty, ve kterých jste účinkovala?

Natáčelo se mi s celým štábem opravdu skvěle. Myslím, že mohu mluvit i za Kryštofa a Verču, se kterými jsme se díky natáčení stali nerozlučnými kamarády. Všichni se k nám chovali úžasně a brali nás jako parťáky, a to nás motivovalo a velmi bavilo.

Nakolik je pro vás důležitá na place vlastní představivost?

Myslím si, že imaginace a fantazie u filmu je velmi důležitá. Když si představím, že jsem třeba Ariana a přenesu se ve své fantazii do světa magie, tak se mi role hraje mnohem snadněji. Jak říká mamka „mám totiž tolik fantazie, že bych ji mohla rozdávat“.

Co na to říkali vaši spolužáci, když zjistili, že hrajete hlavní roli v pohádce?

Když viděli upoutávku, tak byli nadšení a velmi se na film těší. Nemohou se dočkat kouzelné magie a kaskadérských scén. Jsou na mě pyšní a moc mi to přejí.

Kdybyste sama měla možnost navštěvovat kouzelnou školu jako Ariana, jaký předmět by vás bavil nejvíc?

Nejvíc bych se těšila na hodiny kouzlení, vyrábění lektvarů a zkoušení nových zajímavých věcí jako např. porozumění zvířecí řeči.

Jací byli vaši učitelé Lora a Mertur a chtěla byste takové i reálném životě?

Chtěla! Jsou to oba skvělí herci, které velmi respektuji a jsem vděčná, že jsem s nimi mohla natáčet. Škoda, že mě nemůže Cyril učit třeba matiku a Sára chemii 😊.

Pokud byste měla mít jednu kouzelnou schopnost, jakou byste si zvolila a proč?

Chtěla bych umět uzdravovat lidi, protože některé nemoci nejdou vyléčit a já bych jim chtěla tím svým kouzlením pomoci.

Čemu byste se chtěla věnovat v budoucnu – herectví, nebo máte ještě jiné sny a plány?

Mám mnoho snů a přání, které ale zatím prozrazovat nebudu 😊. Určitě ale vím, že se chci nadále věnovat herectví, dabingu i zpěvu.

Co byste si přála, aby si děti a diváci odnesli z příběhu Ariany?

Určitě to, že je velmi důležité přátelství a odvaha jít i přes překážky dál za svým snem.

Jak jste se k herectví dostala?

Od osmi let jsem byla členkou Dismanova rozhlasového dětského souboru neboli DRDS. Díky Dismaňáku jsem měla možnost se zúčastnit různých castingů a tím se mi otevřela cesta k herectví a dabingu. Máma mě také přihlásila do různých hereckých agentur a pak už to byla otázka štěstí a náhody.

Pamatujete si na svou úplně první hereckou zkušenost před kamerou?

Poprvé před kamerou jsem stála v osmi letech a bylo to tehdy reklama pro ING Bank. Přišlo mi to skvělé, připadala jsem si jako princezna. Měla jsem na place svou vlastní asistentku a

super filmový štáb. Natáčelo se během roku více různých spotů na různých místech. Jednou jsme byli i v bazénu, kde se mnou byli potápěči ve vodě a dávali na mě pozor. Moc mě to bavilo. V této reklamě mi hrál tatínka německý herec, takže jsme se mohli bavit i německy.

Co vás na herectví nejvíc baví a kdo vás nejvíc podporuje?

Na herectví mě baví, že mě to moc baví. Mám ráda, když se kolem mě neustále něco děje. Potkávám spoustu zajímavých lidí a mohu zažívat a prožívat různé role. Když potom vidím v televizi nebo v kině, co se natočilo, tak jsem opravdu ráda, že dělám to, co dělám. Nejvíc mě podporuje moje mamča. Byla se mnou od úplného začátku, věnuje mi veškerý svůj čas, vozí mě všude, zařídí vše, a i díky ní jsem tam, kde jsem.

Máte kromě hraní ještě nějaké koníčky nebo záliby?

Od malička plavu a sportuji, ráda cestuji, byla jsem do teď členkou Kühnova dětského sboru a zároveň navštěvuji soukromé hodiny zpěvu, velmi často dabuji pro TV nebo soukromé agentury.

Jak vypadá váš běžný den?

V týdnu je asi na prvním místě škola. Jsem teď prvním rokem na gymnáziu, takže se budu snažit zvládnout školu, dabing i herectví. Ve volném čase se ráda potkávám s kamarády nebo s mamkou podnikáme různé akční věci.

Jak zvládáte kombinovat školu a natáčení?

Díky Dismaňáku mám dobře vytrénovanou paměť, takže mi většinou stačí jen poslouchat nebo si přečíst text a jsem schopná si ho hned zapamatovat a vše se rychle doučit.

Hrajete v českých i německých projektech – jaké to je fungovat v obou prostředích a v obou jazycích?

Natáčím teď jen pro české produkce, pro německou produkci jsem natáčela jen jednou. Jsem zvyklá, že s mamkou od mala cestujeme mezi Čechy a Německem, takže oba jazyky a obě země mám velmi ráda. Myslím, že v natáčení mezi nimi žádný rozdíl není, jen je dobré se při něm soustředit na správný jazyk, aby se na Němce nemluvilo česky a opačně 😊.

Co byste si chtěla v herectví jednou vyzkoušet?

Ráda bych si někdy zahrála princeznu nebo i zápornou postavu.

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka?

Mám jich oblíbených víc, ale z těch novějších určitě Princeznu zakletou v čase 😊.

Proč by měli diváci přijít na Zrození alchymistky do kina?

Myslím, že budou diváci velmi mile překvapeni, protože je v ní spousta magie, kouzel a překvapení. Pohádka je o přátelství, lásce, odvaze a touze jít za svým snem. Uvidí nejen skvělé herce, ale i jejich stejně úžasné zvířecí kolegy. Bude tam hodně akčních scén a kaskadérských kousků. Už se sama velmi moc těším.

Medailonek Magdaleny Müller

Magdalena Müller (6. června 2010, Mnichov) je mladá herečka, která i přes svůj věk sbírá zkušenosti jak v českých, tak i německých filmových a televizních projektech. V Česku si ji diváci mohli všimnout například v pohádce Kouzelník Žito či ve filmu Léto s Evženem. V Německu se objevila v seriálu Charité.

Kryštof Koníček jako Duri

Duri se narodil v malé osadě v oblasti Květné nížiny a je o rok mladším bratrem Jori. Od malička byl fascinován prostorovou alchymií, magickými portály a vším, co s nimi souvisí, proto se na alchymistické škole v Ayře stal studentem právě této katedry. Duri je pilný student, i když rozhodně ne tak organizovaný a sofistikovaný jako jeho sestra Jori (Veronika Bartáková), navíc má až obsesivní slabost pro arašidy. V příběhu Zrození alchymistky se s ním setkáváme jako s citlivým chlapcem, který by za Arianu (Magdalena Müller) položil život a který je ochoten bojovat za to, na čem mu záleží.

Rozhovor s Kryštofem Koníčkem

Jak se vám hrál Duri ve filmu Zrození alchymistky?

Role Duriho mi velmi sedla, hrála se mi velmi dobře. Jsme si dost podobní, také mám v oblíbě arašidy :D.

Duri je fascinován prostorovou alchymií a magickými portály. Dokázal jste si představit, že byste něco podobného studoval i vy?

Po tom, co jsem zažil v Alchymistické škole, tak docela ano, ono by to nebylo špatné, studovat alchymii a magii a sem tam si něco vyčarovat.

Co bylo při natáčení Vaší role nejtěžší a co naopak nejzábavnější?

Nejtěžší pro mě asi bylo se do každé scény pořádně vcítit, abych vše zahrál co nejpřirozeněji. Nejzábavnější byl volný čas mezi obrazy, to byla s holkami i celým štábem velká zábava.

Prozradíte nějakou zajímavost nebo vtipný moment z natáčení, který se vám vybaví?

Vtipných momentů tam bylo hodně. Všichni, a hlavně všechno tam bylo vtipné a zábavné.

Nakolik je pro vás důležitá na place vlastní představitivost?

To je úplně nejvíc. Bez ní, by to vůbec nešlo.

Co na to říkali vaši spolužáci, když zjistili, že hrajete v pohádce?

Moji spolužáci a kamarádi to téměř neřeší. Sem tam prohodí něco na můj účet, nějakou vtipnou hlášku. Počkám si na jejich názor, až pohádku uvidí.

Máte kromě hraní ještě nějaké koníčky nebo záliby?

Hraní je pro mě na prvním místě. Chodím na zpěv, do dramaťáku, hraji florbal a také rád chodím do fitka.

Jak vypadá váš běžný den, když zrovna nenatáčíte?

Ráno jdu do školy, po ní na trénink, potom na doučování, zpěv, nebo dramaťák. Večer se připravuji na vyučování a velmi rád spím, klidně i přes den, když to vyjde :D.

Jak zvládáte kombinovat školu a natáčení?

Někdy to je náročné. Protože jezdím do Prahy až z Dubňan u Hodonína, trávím spoustu času ve vlaku nebo autě. Ve škole často chybím, ale vše se snažím poctivě dopsat a doučit. Docela se mi to daří, a proto mi ve učitelé častou absenci tolerují.

Jak jste se k herectví dostal?

Moje první zkušenost byla v devíti letech výhra v konkurzu do muzikálu Děti ráje do role Čusbuse. To byl první impuls, kdy jsem si uvědomil, že mě bude tato práce bavit, a naplňovat. A tak je tomu dodnes.

Vzpomenete si na svůj úplně první zážitek z natáčení?

Byl to komparz ve filmu Přání Ježíškovi, kdy jsem seděl na klíně Santovi (Petr Vaněk). Strašně tenkrát mrzlo a točili jsme celý den.

Hrajete jak ve filmech, tak i v seriálech. Je v tom pro vás velký rozdíl?

Vnímám rozdíl v tom, že seriál se točí dlouhodobě a děj se může neustále vyvíjet. Naopak film, má jasný scénář od začátku až do konce. Já v tom žádný rozdíl nevidím, na každý natáčecí den se musím pořádně připravit.

Co vám herectví dává?

Úplně nejvíc mě baví, že se můžu projevit a vcítit se do dané role a celkově vše kolem filmu a štábu. Při natáčení je neskutečná sranda a zábava.

Máte už teď jasnou představu, že se herectví budete chtít věnovat i v budoucnu, nebo to zatím berete spíše jako dobrodružství?

Uměl bych si představit, že budu v herectví pokračovat, a to velmi rád, je to mé přání. Uvidím, co mi budoucnost přinese, co se naskytne. Občas zkouším štěstí na nějakém konkurzu, ale dostat roli je opravdu těžké.

Kdybyste si mohl vybrat, jakou roli byste si jednou nejraději zahrál?
Baví mě sledovat Vejšku, Gympl, Džob... Nějakou takovou roli získat je můj sen!

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka?
Nejsem úplný „pohádkář“, radši mám filmy ze současnosti, ale když už pohádka, tak Čertí brko. Až uvidím Zrození Alchymistky v kině, tak to bude určitě moje nejoblíbenější pohádka.

Co byste chtěl, aby si diváci odnesli z pohádkového příběhu Zrození alchymistky?
Určitě to bude pro diváky silný zážitek a budou překvapeni. Je to plné magie a kouzel. Projdou si krásným příběhem o přátelství, lásce a odvaze se skvělým hereckým obsazením.

Medailonek Kryštofa Koníčka

Kryštof Koníček (25. 1. 2010) je mladý herec, který se už ve velmi útlém věku začal objevovat před kamerou. Zahrál si v českých filmech Léto s Evženem či Shoky & Morthy: Poslední velká akce, diváci jej mohli vidět také v seriálu Elin supertajný deník, ale i v Divadle Kalich Biograf láska a Voda (a) krev nad vodou.

Veronika Bartáková jako Jori

Každý by chtěl mít kamaráda nebo kamarádku, jako je ona. Klidná, vtipná, inteligentní, loajální a odvážná i v těch nejtěžších chvílích. Tak by se dala popsat Duriho starší sestra Jori, která je studentkou alchymie života a touží se stát věhlasnou léčitelkou. Jori a Ariana (Magdalena Müller) si vytvoří pouto jako nejlepší kamarádky a společně s Durim (Kryštof Koníček) se rozhodnou odhalit tajemství Arianina původu, které je nakonec dovede na ta nejvzdálenější místa v celém Oberonu.

Rozhovor s Veronikou Bartákovou

Jak jste se dostala k herectví a kdy jste si uvědomila, že vás baví stát před kamerou?

K herectví jsem se dostala už jako malá. Chytilo mě to hned od první reklamy, kterou jsem točila. Bylo to úplně nové a moc zábavné, takže jsem hned chtěla pokračovat. Čím víc jsem se natáčení věnovala, tím víc mě to bavilo a brzy jsem si nedokázala představit, že bych v tom nepokračovala.

Dosud jste hrála převážně v televizních seriálech. Jaké to pro Vás bylo přijít poprvé na filmový plac?

Vlastně jsem to skoro nevnímala, myslela jsem si, že jde o další seriál. Nepřipadalo mi, že by se prostředí tolik lišilo, spíš jsem se soustředila jen na hraní. Brala jsem to úplně přirozeně.

Vzpomenete si na první natáčecí den Zrození alchymistky?

Pamatuji si, že jsem byla dost nervózní, ale zároveň natěšená. Všichni byli milí a hned mě vtáhli do děje, takže nervozita rychle opadla. První den pro mě byl hodně důležitý, protože jsem zjistila, že se těším na každý další.

Jaká je vaše Jori?

Je hodně podporující a věrná kamarádka, což se mi na ní strašně líbí. Dá se na ni spolehnout, a to je pro mě hodně důležité. Navíc jí jde škola, a v tom se jí podobám – taky mi učení většinou nedělá problém. Myslím, že se s ní v tomhle docela doplňujeme.

Jori touží stát se léčitelkou, kdybyste vy sama mohla navštěvovat Akademii alchymistů, jaký obor byste si vybrala?

Když jsem se dozvěděla o roli léčitelky, hned mě napadlo, že to zní vlastně dost zajímavě. Asi bych si taky vybrala něco podobného, protože mě baví představa pomáhat ostatním. Přejde mi fajn hrát někoho, kdo má takový cíl, a myslím, že bych si to užila i ve skutečnosti.

Ve filmu musíte s Arianou a Durim čelit těžkým zkouškám, co pro Vás osobně bylo nejtěžší? *Nejtěžší bylo asi zapamatovat si text a zároveň pamatovat, co přesně se v dané scéně odehrává. Nestačilo jen říct správná slova, ale taky se hýbat, reagovat a mít všechno v hlavě. Byla to výzva, ale právě proto mě herectví baví – není to jen o mluvení, ale i o tom, jak celou postavu zahrajete.*

Jak jste si užila natáčení a co vás nejvíc bavilo?

Role mě hodně bavila a ani si nevybavím nic, co by mi přišlo vyloženě těžké. Největší zábava byly určité scény, kde jsem měla okřikovat Duriho. Bylo to výrazné, plné emocí, a pokaždé jsme se u toho nasmáli.

Prozradíte nějakou zajímavost nebo vtipný moment z natáčení, který se vám vybaví?

Jednoznačně nepovedené scény. Pamatuji si třeba, jak měl Kryštof (Duri) zachytit Arianu, aby nespadla, a místo toho na ni jen zařval „áááá“, protože se lekl. Celý štáb se smál a vznikla z toho skvělá bloopers scéna. Tyhle momenty mám asi nejradši.

Nakolik je pro vás důležitá na place vlastní představivost?

Bez ní by to asi vůbec nešlo. Snažím se ji používat co nejvíc, ale velkou roli v tom mají i režiséři, kteří přesně vědí, jak má scéna vypadat. Je úžasné stát uprostřed něčeho, co předtím existovalo jen v něčí hlavě.

Co na to říkali vaši spolužáci, když zjistili, že hrajete v pohádce?

Měla jsem z toho obrovskou radost a kamarádi taky. Spolužáci už jsou zvyklí, že občas někde natáčím, takže to vzali úplně v klidu. Nikdo se moc nevyptával, spíš mě podpořili a já byla ráda.

Máte kromě hraní ještě nějaké koníčky nebo záliby?

Baví mě volejbal a softball, protože jsou to týmové sporty a člověk se u nich vyřádí. K tomu zpívám a občas hraji na kytaru. Hudba je pro mě skvělý způsob, jak si odpočinout, a sport mě zase nabíjí energií.

Jak vypadá váš běžný den, když zrovna nenatáčíte?

Docela normálně. Jdu do školy a pak mám tréninky nebo se sejdu s přáteli. Snažím se stíhat školu, sport i volný čas, takže je to občas hektické, ale právě to mě baví. Někdy je těžší doučit se látku, když kvůli natáčení chybím. To mi dá zabrat, protože musím dohánět, co už mají ostatní za sebou. Ale když si to člověk dobře rozvrhne, dá se to zvládnout.

Jak jste se k herectví dostala?

Byla to náhoda. Kamarádka mojí mamky pracovala v castingové agentuře a navrhla, jestli bych to nechtěla zkusit. Hned jsem věděla, že mě to bude bavit, a začala chodit na castingy. Dodnes je pro mě hraní hlavně zábava, ne povinnost.

Vzpomenete si na svůj úplně první zážitek z natáčení?

Byla jsem asi šestiletá a točila reklamu se svojí nejlepší kamarádkou. Natáčeli jsme venku v zimě, ale reklama byla na letní grilování, takže jsme měli tenké boty a bylo nám trochu zima. Přesto to byl skvělý zážitek, na který ráda vzpomínám.

Naučila jste se při natáčení něco nového?

Musela jsem se třeba naučit falešně hrát na klavír. V jednom seriálu jsem měla působit jako zkušená pianistka, i když jsem ve skutečnosti nezahrála ani jeden tón. Bylo vtipné snažit se, aby to vypadalo věrohodně.

Jaké role byste si přála ztvárnit v budoucnu, tedy pokud se chcete stát herečkou?

Určitě něco z fantasy. To je můj nejoblíbenější žánr, už od mala mě fascinuje. Strašně by mě bavilo zahrát si v příběhu, který člověka přenese do úplně jiného světa.

Máte herecký vzor, ke kterému vzhlížíte?

Obdivuji Emmu Watson. Je pro mě největší inspirací. Chytrá, talentovaná, a ještě k tomu se věnuje i důležitým věcem mimo herectví.

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka?

Rozhodně Harry Potter. Už jako malá jsem si přála být součástí kouzelnického světa. Právě díky tomu jsem si fantasy tak zamilovala.

Co byste chtěla, aby si diváci odnesli z filmu?

Hlavně spoustu zážitků a emocí. Příběh má skvělé zvraty, které dokážou překvapit, a zároveň i chvíle, co člověku zůstanou v hlavě. Doufám, že to na diváky zapůsobí stejně silně, jako na mě.

Medailonek Veroniky Bartákové

Veronika Bartáková (4. 1. 2011) je mladá herečka, pro kterou je pohádka Zrození alchymistky jejím prvním velkým filmovým počinem. Diváci ji dosud mohli vidět v populárních televizních seriálech ZOO – nové začátky, Dobré ráno, Brno!, 1. mise či Modrý kód.

Elizabeth Marie Kubík jako Verra

Nová a pravděpodobně nejzáhadnější postava, která se poprvé objevila v knize Princezna zakletá v čase: Mertur a Lora. Většina těch, kteří se s ní kdy setkali – a není jich mnoho – ji znají jako kovářku a léčitelku. Je to však maska. Verra není člověk, je to čarodějnice, havraní démon, stejně jako Murien. Rozhodla se odejít do ústraní a zasvětit svůj život ochraně magických bytostí. Dodnes tedy chrání nejen nejruznější majestátní tvory, ale i mnohá prastará tajemství a svitky. Legendy praví, že se zamilovala do lidského muže, a dokonce s ním měla dítě. Ale znáte legendy...

Rozhovor s Elizabeth Marií Kubík

Jak náročné je herecky pracovat s dvojí identitou jedné postavy?

Verra je havraní démonka a zároveň kovářka. Dvě tváře jedné osobnosti, které se navzájem nevylučují. U ní se ale všechno odehrává hlavně uvnitř, a to mě na ní bavilo nejvíc. Na place jsme společně s režiséry hledali jemné nuance v jejím chování a mimice. Nejvíc intenzivní pro mě byl vztah s jejím synem. To jsou pro Verru nejvíc bolestivé momenty. Víc prozrazovat nebudu.

Jaký moment z natáčení vám nejvíc utkvěl v paměti?

Nikdy nezapomenu na den, kdy se Verra poprvé objevila na place. Moc jsem nespala, byla jsem nervózní, ale zároveň natěšená – a navíc jsem měla narozeniny. Kvůli zpoždění při natáčení na chvíli vypadalo, že se na plac vůbec nedostanu, takže jsem se uvolnila a prostě si užívala „svůj“ den. Nakonec jsem před kameru šla a kolegové mě neuvěřitelně podpořili. Vznikla nádherná scéna, na kterou se těším na velkém plátně.

Vzpomenete si na okamžik, kdy jste poprvé stála před kamerou?

Tuším, že to byl rok 1997. Natáčel se seriál Bakaláři a tenhle konkrétní díl (nebo alespoň jeho část) vznikl v Ostravě, kde jsem vyrůstala. Doma jsem prosila, abych mohla jít na komparz. Vzpomínám si, jak se mě režisér zeptal, jestli se umím rozplakat. Neměla jsem tušení, ale bez váhání jsem řekla: „Určitě!“ Cítila jsem, že je to moje chvíle. Bylo to první opravdové natáčení, které jsem mohla zažít, a úplně mě to okouzilo. Tehdy jsem pochopila, že chci pracovat s emocemi před kamerou a zažívat všechny ty věci, které k tomu patří.

Co vás na světě Oberonu, světě plném magie a tajemství, nejvíc bavilo?

Myslím, že každý, kdo miloval Harryho Pottera, někdy snil o tom podívat se do světa čar a kouzel. Pro mě je to další splněný dětský sen. Všechny ty nádherné kostýmy a rekvizity... Když se ocitnete v alchymistickém světě, i jen při natáčení, úplně vás to pohltí, protože si zkrátka můžete vyzkoušet věci, které normálně neděláte. Tady to bylo právě čarování.

Jaké kouzlo byste chtěla mít a co byste jím změnila?

Měla bych k tomu obrovský respekt. Chtěla bych pomáhat lidem, kteří to nejvíc potřebují – nemocným, dětem ve válce nebo těm, které zůstaly samy. Ale možná by stačilo kouzlo, které by změnilo sobecké lidi, aby si víc uvědomovali následky svého chování. Přála bych si, aby k sobě byli lidé laskavější a ohleduplnější. To by byl svět mnohem hezčí pro všechny.

Jaká vzpomínka z natáčení se vám vybaví?

Vždy si vzpomenu na jedno noční natáčení se Sárrou Korbelovou, Cyrilem Dobrým a Magdalenou Müller. Tuhle scénu mám moc ráda i ve filmu. Sedíme večer u ohně, Verra se navenek moc neprojevuje, takže jsem se snažila zůstat v roli. Jenže Sára, která hraje postavu Lory – úplný opak Verry – na mě začala dělat obličej a vyplazovat jazyk, aby mě rozesmála. Dalo mi dost práce zůstat vážná!

Trikové scény vyžadují velkou představivost. Jak to zvládáte?

Představivost je pro herce klíčová. Já si ji od dětství hýčkám. Naštěstí jsou naši režiséři Petr Kubík a Lukáš Daniel Pařík skvělí v tom, jak dokážou scénu popsat do detailu, takže si ji snadno představíte. Někdy jsem měla obavy, ale když jsem si oblékla kostým Verry, všechno

do sebe zapadlo. Cítila jsem se být v jiném světě. A když teď vidím, jak to vypadá na obrazovce, je to fantastické.

Máte vysněnou roli?

Už jako malá holka jsem milovala akční filmy. Představovala jsem si jaké by to bylo si v něčem takovém zahrát. Být jako Lara Croft nebo třeba Bond Girl. To spojení ženskosti a síly v akčních scénách, to mě baví. Totálně jsem se zamilovala do představy, že si jednou něco takového zkusím. Nepustilo mě to do teď. Pořád se v takovém filmu vidím :)

Vaše cesta k herectví nebyla úplně přímá. Jak začala?

Maminka pracovala jako garderobiérka v divadle. Tento svět mě fascinoval už od mala. Milovala jsem, když nás tam jako malé děti brávala. Hrála jsem divadlo, chodila na komparzy. Zbožňovala jsem tohle prostředí. Ale možná tím, že do toho maminka tolik viděla, nebyla úplně pro, abych se herectví věnovala na plný úvazek. Zkrátka chtěla, abych si vydělávala víc než tehdy herci v divadle. V dnešní době tomu asi není razantně jinak, ale myslím si, že je více možností a herci si u toho mohou odskočit třeba právě i na natáčení filmu nebo seriálu. Doufala jsem, že mi to bude stačit jako koníček, ale už během studia na Přírodovědecké fakultě jsem věděla, že patřím jinam. Po studiu jsem se vydala na dráhu moderování a začala chodit i na různé castingy, abych mohla začít hrát. I nadále docházím na herectví a zpěv. Tvrdím, že dětské sny nás vždycky doženou :)

S vaším manželem a režisérem Petrem Kubíkem máte syna Elliota a pohádky součástí vašeho rodinného života. Která pohádka je vaše nejoblíbenější a proč?

Elliot je na tátů neskutečně pyšný, proto si často doma pouštíme Princeznu zakletou v čase. Ve Zrození Alchymistky se vlastně opět mihne právě i náš syn. Vždycky sám přijde s tím, že by si chtěl zahrát. Peníze, které si tím vydělá, si šetří, aby si za ně něco mohl koupit. Je to kouzelné, když se na place setkáme všichni tři. Mám to moc ráda. Jsou to pro mě ty nejkrásnější okamžiky. A co se týče třeba animovaných pohádek, celá rodina jsme si asi před rokem oblíbili australský seriál Bluey. Je to fenečka, která má mladší ségru Bingo. Je to dost výchovný seriál a jeho sledování mi nepříjde jako ztráta času u televize. S nimi se vlastně učíte řešit každodenní výzvy. Je tam hodně nápadů na hry a celkově rodičovství je bráno s nadhledem a humorem.

Proč by měli přijít diváci do kina na pohádku Zrození alchymistky?

Jak říká naše režisérská dvojka (Petr Kubík a Lukáš Daniel Pařík): „Je to jediná česká vánoční pohádka, která jde letos do kin.“ Ale důvodů je víc. Náš film potěší fanoušky Princezny zakleté v čase, i ty, kteří se s tímto světem teprve seznámí. Je to magický příběh o dospívání, přátelství a odvaze. Objeví se nové postavy, spousta kouzel a překrásných scén. Bude to prostě kouzelná filmová cesta.

Medailonek Elizabeth Marie Kubík

Elizabeth Marie Kubík (20.července 1990) česká moderátorka a herečka, i když původně vystudovala Přírodovědeckou fakultu Ostravské univerzity. Hrála ve filmech Zatmění a Princezna zakletá v čase, v natáčení pohádek nadále pokračuje i ve snímku Zrození alchymistky, kde ztvárnila Verru, tajemnou čarodějnici a havraní démonku, která chrání magické bytosti a prastará tajemství.

ZAJÍMAVOSTI

Titulní píseň V dobrém i zlém

Do fantazijního světa filmu **Zrození alchymistky** zve titulní píseň „**V dobrém i zlém**“, jejímž autorem hudby i textu je **Roman Procházka** ze skupiny **Divokej Bill**. **Na klip se můžete podívat [ZDE](#).**

„Jsem rád a poctěn, že můžu být součástí téhle skvělé party a skrze píseň přidat ruku k dílu a náladu k filmu. Když mi zavolali s nabídkou, neváhal jsem ani minutu. Podílet se na jejich tvorbě je opravdová radost,“ řekl autor textu a hudby i interpret filmové písně V dobrém i zlém **Roman Procházka**. *„Baví mě u nich nadšení a energie, s jakou do projektů vstupují. Je skvělé, že v Čechách díky nim vzniká fantasy, které jsem sám fanouškem. Navíc mi naše dlouhodobá spolupráce umožňuje nahlédnout do filmového světa z druhé strany, což je pro mě velmi zajímavé a inspirativní. Hudba a film mají ve spoustě ohledů hodně společného,“* vysvětluje.

Zrození alchymistky v číslech

- » 30 natáčecích dní
- » 14 hlavních rolí
- » 30 vedlejších rolí
- » 3 dětské herci hlavních postav
- » více než 500 filmových triků

Lokace

Emauzy, Barrandovská filmová studia, Řepora, Slavičí údolí, Točník

Příležitost pro fanoušky světa Oberon

V komparzu se objevilo mnoho fanoušků filmů o Princezně zakleté v čase, měli tak příležitost být přímo u vzniku dalšího filmu a vidět jeho tvůrce při práci.

Oberon v knihách

Kromě filmů fantasy svět zachycují i knihy, najdete je [ZDE](#)